Y. Erginbodoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasi Gazete / Sayı 53 / 24.7.1978 / 350 Krş.

*

EMPERYALİZMİN EN GÜÇLÜ SİLAHI: SOLUN BÖLÜNMÜŞLÜĞÜ

*

FRAKSİYONCU TUTUM EMPERYALİZME HİZMETTİR

*

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sok., No: 6/5
Cağaloğlu - İSTANBUL

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır.

Baskı Tarihi:
8.7.1978

İÇİNDEKİLER

HODRİ MEYDAN 3
FRAKSİYONCULUK
EMPERYALİZME HİZMETTİR 4
ÜRÜN'ÜN SON ÜRÜNÜ 5
POL-DER KAPATILAMAZ 7
BEDRETTİN CÖMERT KATLEDİLDİ 7
"MDD" NASIL AŞILIR 8
Terimler - Kavramlar
DOGMATİZM 13
1951 III. DÜNYA GENÇLİK FESTİVALİ'NDEN ANILAR 14
BÜYÜK DEVLET ŞÖVENİZMİ Mİ? ... 16

DEVRİMCİLERİ FEDAKARLIĞA ÇAĞIRIYORUZ

Arkadaşlar,

Tam bağımsız Gerçekten Demokratik Türkiye kavgamız, parlementer görünümlü faşizm şartlarında, elimiz halkımızın nabzında, bilimsel sosyalizmin ışığında, oportonizme, maceracılığa ve her türlü kuyrukçuluğa karşın yeni mevziler kazanan kazana devam etmektedir.

Son olarak «Amerikan Uşakları Bayrağa Sahip Çıkamaz» konulu afişleri, en iyi bir şekilde afişledik. Böylece güncel olan bir konunun emperyalizmin işbirlikçileri tarafından sömürümesini gücümüz oranında engelledik. Oysa diğer siyasetler bu konuya hiç değinmemekle havanda su dövdüklerini açıkça ortaya koydular.

Devrimciler ancak kitlenin desteğini sağladıkları oranda başarıya ulaşırlar. Kitleden kopuk eylemler ancak onu yapanlara sosyalizm adına günah çıkartmadan öteye geçemez.

Biz T. E. P. Li devrimciler olarak, siyasetimizin kitlelere ulaşması için devrimci yayın organlarımızı çoğaltarak, onlara ulaşacak kadroların eğitimini çabuklaştırmalıyız.

Ancak, devrimci yayınlarının ne kadar güç şartlarda çıktığı açık. Tamamen devrimci arkadaşların fedakarlığı sayesinde çıkmaktadır. Bu fedakarlıkları sürdürmenin, yeni fedakarlıklara katlanmanın yararı açık.

Bu konuda biz TEP'li devrimciler olarak Emekçi, Bağımsız Türkiye, Devrimci Mlitan dergilerinin ve çeşitli konuları içeren broşürlerimizin daha düzenli ve daha sık çıkması için fedakarlık yapmanın gereğine inandık.

PROLETER DEVRİMCİLERİN HALKI VE PARTİLERİ İÇİN YAPAMAYACAĞI FEDAKARLIK YOKTUR

Tüm TEP'li devrimcileri yayınlarımız konusunda bağış kampanyasına çağırıyoruz. Halkımıza ve partimize karşı olan inancımızı ispatlayalım. Bu bir devrimcinin görevidir.

YAŞASIN TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ VE YAŞASIN DEVRİMCİLERİN HALKA OLAN İNANÇLARI DÜZCE'DEN TEP'Lİ DEVRİMCİLER

«Bağımsız Türkiye»nin Düzceli arkadaşlarımızın söylediklerine ekleyecek birşeyi yok. Düzceliler herşeyi açıkça görmüş ve söylemiş.

BAŞYAZI

HODRİ MEYDAN

«Aydınlık gazetesi 1973'de Jandarma Genel Komutanlığınca Yayınlanan ve ilgili ast mercilere iletilen «Yıkıcı Faaliyetlerle Mücadele (Aşırı Sol) adlı broşürü dizi halinde yayınladı. Bu broşür en ufak kuşkuya meydan bırakmıyacak biçimde Türkiye'de bir Kontr—Gerilla örgütünün mevcut olduğu gerçeğini gözler önüne seriyor ve bu örgütün halka karşı, hükümete soldan muhalefet eden çevrelere karşı harekete geçirildiğini vurguluyor.

Gazete bu yayınına paralel olarak Kontr—gerilla örgütüyle ilgili bazı ifşaatta bulunuyor. Faşizmin gizli faşist terör örgütlerini su yüzüne çıkarmak basının en ilkel demokratik görevidir. Adı geçen gazetenin görüşlerine katılmasak da, bu girişimi olumlu karşılamak, gazetenin bu yüzden polis tarafından basılmasını kınamak gerekir.

Ancak, burada Sovyetler Birliğini ve onun başında bulunduğu sosyalist dünya sistemini baş düşman sayan, sosyalist sistemin desteklediği ulusal kurtuluş hareketlerine karşı çıkan ve ABD emperyalizmini de ancak yasak savmak için« süper devlet» diye nitelendiren ama ABD'nin Avrupalı emperyalist müttefikleri ile, tüm dünyada emperyalizmin kuklası halk düşmanı rejimler ile dayanışma öneren bir politikayı benimsemiş bulunan «Aydınlık»ın, emperyalizmin CIA aracılığı ile bağımlı ülkelerin işbirlikçi iktidarlarına kabul ettirdiği kontr—gerilla ya karşı basın kampanyasına ön ayak olması bir çelişki gibi gözükmektedir.

Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Orhan Yiğit'in imzalı talimatı ile sunulan broşürde yazılanlar yeni bir şey değil. ABD emperyalizminin dünyanın birçok yerinde, özellikle son yıllarda Güney Doğu Asya'da uyguladığı «pasifikasyon» denen baskı ve imha yöntemleri hakkında, çok şey yazıldı, çok şey söylendi.

Örneğin «Emekçi» dergisi 15 ci sayısında M.T.Klare'nin «Bitmeyen Savaş» başlıklı bir yazasını yayınlamıştı. Bu yazı Klare'nin kontr - gerilla hakkında ayrıntılı bilgiler veren kitabının bir bölümünü oluşturuyordu. Klare'in kontr —gerilla hakkında yazdıkları ile Jandarma Genel Komutanlığının broşürünün içeriği uygunluk içindedir. Yani broşür Orgeneral Yiğit'in, yada onun emrindeki bir Türk uzmanın kaleme aldığı talimat yazısı degil. Yalnızca bir çeviri. Broşürün asıl yazarı olan pasifikasyon uzmanı, yada uzmanlar kurulu, Amerikan ordusunun işgali altında tuttuğu yabancı ülke topraklarında halkın direnişini kırmak için uyguladığı yığınsal tedhiş ve imha yöntemlerini broşürde kurallara bağlamışlar.

Yakın tarihte bu pasifikasyon yöntemlerinin özellikle Vietnam'da Vietnam halkının ulusal direnişini kırmak için uyguladıklarını biliyoruz. Kısaca broşür bir emperyalist işgal ordusu komutanlarına talimat niteliği taşıyor. Ve şimdi Mustafa Kemal'in emperyalizmin dünya tarihinde ilk kez yenilgiye uğratıldığı bir Kurtuluş savaşı koşullarında kurduğu ordunun bir orgenerali, aynı talimat—yazının Türkçeye çevirisini, Türk Silahlı Kuvvetlerinin komutanlarına iletmekte ve Türkiye halkına, hükümete sol dan muhalefet edenlere aynı baskı ve imha yöntemlerinin uygulanmasını emretmektedir.

Orada talimatı yazan Amerikalı, uygulanması emrini veren Aberika'lı general, uygulayan Amerikan işgal ordusu ve talimatın uygulanmasıyla kontr—gerilla zulmüne uğratılan Vietnam yurtseverleri, Vietnam halkı.

Burada talimatı yazan Amerikalı, uygulanması emrini veren (görünüşe göre) bir Türk orgenerali, uygulayan işgal ordusu değil, bu ülke çocuklarının oluşturduğu Türk silahlı kuvvetleri, talimatın uygulanmasıyla kontr—gerilla zülmune uğrayan bu ülkenin çocukları, Türkiye yurtseverleri, Türkiye halkı.

İş bu noktaya vardırılmıştır. Kontr—gerilla gerçeği genel çizgileriyle, hatta bazı ayrıntıla-

rıyla artık su yüzüne çıkmıştır. Başta, özgürlükçü demokrasiden, hukuk devletinden söz eden, bunlara bağlı olduğunu söyleyen bir hükûmet var. Buyurun sözünüzün eri olduğunuzu kanıtlayın. Ortada CIA yaratığı bir gizli faşist terör örgütü var. Ve burada yalnızca geçmişte işlenmiş suçların hesabının sorulması söz konusu değil. Kontr—gerilla şu anda Türkiye'de kol geziyor. Ülkenin her köşesinde, hergün işlenen cinayetler, katliamlar, bombalamalar bunun kanıtı. Ve bu kez hedef, 12 Mart döneminde olduğu gibi, yalnızca broşürde «aşırı sol» diye nitelendirilen devrimci kesim değil. CHP'li ler dahil merkezden sola tüm yurtseverler.

İhbar yapılmış, kanıtlar ortada, suçluların da çoğu belli, gerisini ortaya çıkartmak işten değil.

Hodri Meydan! Boyunu görelim!

Fahrettin Yılmaz Hoca:

«Fraksiyonculuk Emperyalizme Hizmettir»

Bir şehit daha verdik. 5 Temmuz günü faşist terör örgütünün, uzmanlaşmış katilleri Fahrettin Yılmaz Koca'yı alçakça katlettiler.

Fahrettin hoca gelişigüzel seçilmiş bir hedef değildi. En yakın arkadaşlarından biri onu şöyle anlatıyor:

«Emperyalizme karşı, faşizme karşı bilikten yanaydı. Lâfla değil, tüm tutum ve davranışlarıyla TÖB—DER içinde franksiyonculuğa karşı mücadele etti. O, «Bağımsız Türkiye» diyordu. «ABD emperyalizmi ve onun faşizmi» diyordu. «Devrimci birliğimiz yok edecektir onları» diyordu. «Solun bölünmüşlüğü işbirlikçilerin en güçlü silahıdır» diyordu.

Atatürk Eğitim Enstitüsünde çalışmalarında da Birlik ilkesinden taviz vermedi. Çeşitli yönden gelen baskılara göğüs gerdi. Franksiyoncu tutumda olanlar gibi davranmıyor ve çevresinde etkili oluyordu. Onun için Fahrettin'i hedef olarak seçtiler, onu izlediler ve öldürdüler.»

Bunları söylüyor Fahrettin Yılmaz'ın arkadaşı.

Franksiyonculuğa karşı mücadeleyi, devrimci saflarda birlik ve dayanışma için mücadeleyi başta gelen görev bilen ve bu uğurda can veren Fahrettin Yılmaz'ın cenazesinde ayrı ayrı gençlik grupları arasında, kortejde yer için sert tartışmalar oldu. Tüm cenaze törenlerinde olduğu gibi burada da slogan yarışması oldu.

Bu şekil, tüm şehitlerin anısına saygısızlıktan başka bir şey değildir. Fahrettin Yılmaz, «emperyalizmin en güçlü silahı solun bölünmüşlüğüdür» diyordu. Doğru söylüyordu. O halde bu bölünmüşlüğü kışkırtan franksiyoncu tutum ve davranışlar emperyalizme hizmettir.

Fahrettin Yılmaz hocanın Faşist katiller tarafından öldürülmesi üzerine, onun Atatürk Eğitim Enstitülü öğrencileri bir bildiri yayınladı. Bildiri metni aşağıdadır:

YURTSEVER HALKIMIZA
ÖĞRENCİ ARKADAŞ;

Yaşadığımız günler, faşizmin saldırılarını yoğunlaştırdığı günlerdir. Faşizmin kendilerinden olmayan tüm halka ve öncelikle gençliğe sivil ve resmi güçleriyle kitle katiliamlarını ve saldırılarını arttırdığı günlerdir.

Atatürk Eğitim Enstitüsünde gelişen öğrenci gençliğin mücadelesi karşısında giderek kitlelerden tecrit olan bir avuç faşist; yurtsever, devrimci demokrat öğretmen ve öğrencilere azgınca saldırıyor. 20 Mayıs'ta okulu yakmaya çalışan, okula giden halk çocuklarının üzerine silahlı, bombalı saldırılar düzenleyen faşistler, öğrenci gençliğin bu saldırılar karşısında yılmadığını görünce saldırılarını öğretim üyelerine de yönelttiler. Pazartesi günü de (5.7.1978) demokrat bir hocamız FAHRETİN YILMAZ'ı pusuya düşürerek kahpece katlettiler. FAHRETTİN YILMAZ Hocamız Faşist işgali kırma mücadelesinde öğretim görevlisi olarak yerini aldı. Gençliğin yükselen devrimci mücadelesinde bir öğretim görevlisi olarak neler yapması gerektiği bilincindeydi. Gençliğin yükselen devrimci mücadelesini desteklemesi ve daha yükseltilmesi gerektiği inancındaydı. Ve bu doğrultuda mücadele ediyordu.

Bugün faşist katillerle aynı sıralarda okumamızı istiyenler, «barış» safsatalarıyla gençliğin mücadelesini pasifize etmeye çalışanlar ve okullarda verilen mücadeleyi «Bir avuç silahlı sağ ve bir avuç, silahlı sol arasında» görenler, bugünkü öğrenci ve öğretim üyelerine yöneltilen bu saldırıları nasıl izah edeceklerdir? Bu anlayış, faşistlerin saldırı ve tertiplerini meşrulaştıran bir anlayıştır. Bu anlayış faşistlere katliamlarında daha cüretkâr ve vahşi davranabilmelerini getirmektedir. Bu anlayış faşizmi tehlike görmiyen onunla uzlaşan bir anlayıştır.

FAHRETTİN YILMAZ Hocamız öldü; ama teslim olmadı. Mücadelemiz onun bıraktığı yerden dahada yükselerek devam edecektir. Faşist işgali kırma mücadelemiz, Bağımsızlık Demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

FAHRETTİN YILMAZ'IN KANI YERDE KALMAYACAK!

YAŞASIN A.E.E.'DEKİ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ VE ÖĞRETMEN DAYANIŞMASI!

FAŞİST KATİLLER BULUNSUN HESAP SORULSUN!

FAŞİST YURT KAPATILSIN

YAŞASIN GENÇLİĞİN ANTİ—FAŞİST DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ

YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

İ.A.E.E.
DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİ

OPORTÜNİZMİN ESKİ HUYU

Ürün'ün Son Ürünü

Bu yazımızda ÜRÜN dergisinin temmuz ayında yayınlanan sayısının «BAŞ DÜŞMAN» başlıklı yazısına kısaca değineceğiz. Yazıda şöyle deniliyor «Tekel olgusunun varlığı için iki gösterge şarttır. Bu iki gösterge bir arada aynı zamanda var olmasıdır. Yalnızca birinin var olması halinde Marksist ekonomi-politiğin tanımladığı «Tekel» kavramının dışına çıkılır ve var olan şeyin tekel olması düşünülemez» (S. 70). Ve daha aşağıda iki gösterge kısaca şöyle tanımlanıyor a) Ekonominin belli bir sektöründe iç ve dış rekabetin etkisizleştirilerek üretimin veya ekonomik faaliyetin bir veya birkaç işletme elinde toplanması b) Artı - değere ek olarak başkaca kaynaklardan tekel süper kârın sağlanması.

Burada ilk bakışda dikkati çeken, bu iki göstergeden birinin olmaması halinde Marksist Ekonomi— politiğin tanımladığı tekel kavramının dışına çıkılacağıdır. Öyleyse biz bilimsel tekel kavramını en kısa bir şekilde açıklayıp ÜRÜN'ün tekel kavramının dışına çıkalım.

«Endüstrinin olağanüstü ölçüde gelişmesi ve üretimin gitgide daha büyük teşebbüsler içinde son derece hızlı bir tempoda yoğunlaşması süreci, kapitalizmin ayırıcı özelliklerinin başında gelir» ve «Bizzat yoğunlaşma, belli bir gelişim derecesine ulaştığı zaman doğrudan doğruya tekele geçebilir». (I) Çok açıktır ki Lenin'in burada bahsettiği, kapitalizmin belli bir tarihsel süreçde batıda izlediği serbest rekabetçi dönemin sonucu üretimin ve sermayenin olağanüstü yoğunlaşmasının da belli bir gelişim derecesine geldiğinde tekele geçebilmesidir. Ve bu tekele geçiş üretimin herhangi bir alanında değildi. «Tekelci gruplar herşeyden önce özellikle üretimin hızlı bir tempoda yoğunlaştığı ağır sanayi kollarında meydana çıkar»(2) diyor Nikitin.

Batı böyle bir süreci yaşamış. Oysa bu süreci yaşamamış, üretimin ve sermayenin olağanüstü yoğunlaşmasını sağlayan ağır sanayi kollarının oluşmadığı, emperyalizme (özellikle Ameri-

kan emperyalizmine) ekonomik ve siyasal olarak bağımlı sömürülen ülkemizde bilimsel anlamda tekelden bahsedilmez. Yanılgının kaynaklandığı nokta ülkemiz ekonomisindeki rekabetin ortadan kalkmasının tekelle özdeşleştirilmesidir. Rekabetin kalkması (bunu yadsımıyoruz) tekel oluşumunun yalnız bir yönüdür. Ama gerçek şudur ki emperyalist tekellerin ülkemiz ekonomisini, sanayiini, ticaretini, tarımını denetim altına alması ve bu durumun zorunlu olarak (azami kârı sağlamak için) rekabeti ortadan kadırmasıdır. Kafa bulandırmaya hiç gerek yok. Ülkemizdeki egemen burjuvazinin niteliği işibirlikçi oluşudur. Yani İşbirlikti Burjuvazi. Bu adı emperyalist tekellerle yaptığı işbirliğinden alır. Gücü bu işbirliğinden kaynaklanır.

Ürün yazarı karşımıza birde tekel süper kârı çıkarıyor. Ülkemizde tekel süper kârlarının temel kaynaklarını beş maddede açıklıyor. (S. 71, 72, 73, 74,). Ama aslında anlattığının özü tek bir ülke içindeki şu veya bu biçimdeki sömürüdür; başka bir şey değil. «Bugünkü kapitalizmin temel ekonomik yasasının bellibaşlı özellikleri ve gerekleri aşağı yukarı şu şekilde formüle edilebilir: Belirli bir ülke halkının çoğunluğunu sömürerek, iflasa sürükleyerek ve yoksullaştırarak; diğer ülkelerin ve özellikle geri kalmış ülkelerin halkını boyunduruğu altına alarak ve sistemli bi rşekilde talan ederek; ve nihayet savaşlarla ve en yüksek kârlar sağlamak için ulusal ekonomiyi askerileştirerek, azami kapitalist kârı sağlamak» (3) Demek ki tekel süper kârı (azami kapitalist kârı) elde edebilmek için sadece bir ülke içindeki emekçi halkı sömürmek yetmiyor; savaşlar çıkararak ekonomiyi askerileştireceksin, geri kalmış ülke halklarını sömüreceksin. Sözün kısası emperyalist ülke olacaksın. Ülkemizde tekeli kanıtlamak için tekel süper kârına sırılırsan, arkasından da zorunlu olarak holdingleşmeyle, finans kapitali bu çürük temel üzerine oturtmaya kalkışırsın. (S. 77) Sömürülen ülke Türkiye'yi emperyalist metropolle rin durumuna yükselten bu yerli tekeller ve finanskapital tahlili yazarımıza bile biraz çelişki li gelmiş olacak ki bizdeki tekelleşme sürecinin gelişmiş kapitalist ülkelerden farklıca bir yol izlediğini belirtmek gereğini duyuyor. Şöyle diyor.

«Türkiye'de tekeller sermaye yoğunlaşmasının bir sonucu oluşmamışlardır. Önce bir çeşit yapay — biçimsel tekeller olarak oluşmuşlardır (...) Devlet bazı sermaye gruplarına tekel olma olanaklarını sağlamış, onları korumuş, beslemiş ve geliştirmiştir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğundan farklı olarak Devlet — Tekel bağlaşıklığı gelişmenin ve tekelleşmenin belirli bir ileri evresinde değil, ta baştan kurulmuştur» (S. 76)

Gelişmiş kapitalist ülkelerde tekelleşmenin belirli bir ileri evresinde Devlet - tekel bağlaşıklığı tekellerin devleti ele geçirmesidir yani tekelci devlet kapitalizminin kurulmasıdır (emperyalizm dir). Bizde ise devlet ta baştan yapay — biçimsel olarak daha sonra kendini ele geçirecek tekeli oluşturuyor. Buna ne demeli. Ve bunun gibi daha bir sürü derin tahliller!

Niyetleri ne olursa olsun yaptıkları ülkemizin sömürülmesinde belirleyici rol oynayan emperyalist tekelleri gözardı ettirmek, hedef şaşırtmaktır. Çünki sağ oportinizmin başlıca özelliği Türkiye'nin sömürülen ülke durumunu bir sürü anti — tekel lafazanlıkla gözlerden gizlemek ve anti—emperyalist mücadeleyi ikinci plana itmektir. Bu oportizmin eski huyudur.

1 — Lenin, Emperyalizm, Sol y. s. 21-23.

2 — Nikitin, Ekonomi-Politik, Sol y., s. 177.

3 — Stalin, Son Yazılar, s. 129.

Emekçi Yayınları

SOL'DA BİRLİK İÇİN
TEP 1. KONGRESİ

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN
ELEŞTİRİSİ

TKP'NİN TARİHSEL
KONUMU

İsteme Adresi: Ticarethane Sk. 12/7-A
Sultanahmet - İST.

POL - DER Kapatılamaz

TEP Başkanlık Kurulu, POL—DER'in kapatılması olayını görüşmüş ve aşağı daki açıklamayı basına iletme kararı almıştır.
(9 Temmuz 1978)

POL—DER, birinci ve ikinci MC dönemlerinde, devlet aygıtını faşistleştirme girişimine karşı polis örgütü içinde barınabilmiş yurtsever memurların tepkisi sonucu kurulmuş bir demokratik örgüttür. POL—DER yirmibine yaklaşan üye sayısıyla bugün Türkiye'de demokrasi cephesinin unsurudur. Faşist cephenin POL—DER'e diş bilemesi, tedhiş örgütlerinin bombalı saldırılarını bu kuruluşa yöneltmesi bu yüzdendir.

Ve şimdi, halkımızın faşizme karşı binbir biçimde, binbir alanda beliren yığınsal direnişi sonucu başa geçebilmiş, CHP ağırlıklı bir hükümet, POL—DER'i kapatma kararı almış bulunuyor. Eğer Ecevit ve arkadaşları, burjuva «Hukuk devleti», «özgürlük» ve «demokrasi» dedikleri şeyleri yalnızca halkı aldatmak için ağza alınan birer demogojik sözcük saymazlarsa, bu kapatma kararı kendi bindikleri dalı kesmekten başka şey değildir.

Hükümeti engelleme işlevini yerine getirmek te olan bu MİT ile, bu Emniyet Genel Müdürlüğü ile, CIA yaratığı Kontr-Gerilla, legal ve illegal faşist örgütler etkisiz duruma getirilemez, ve «anarşi» önlenemez. Hükümetin sağa taviz ve solundakilere celallanma politikası ülkeyi açık faşizmin karanlıklarına sürükleme yoluyla komplolarını uygulamakta olan faşist darbecilerin değirmenine su taşımaktan öte bir sonuç vermemektedir.

Kamu kesiminde çalışanların anayasal haklarını kullanarak kurdukları POL—DER gibi bir derneği kapatarak faşizme karşı savaşılamaz.

POL—DER'i kapatma kararı da, bileşimi, sınıfsal karakteri gereği bu kabinenin demokratik güçlere yar olamayacağını kanıtlamaktadır.

Faşistlerin doğrudan doğruya devlet aygıtı içinde illegal olarak obalar biçimnide örgütlendikleri herkesce bilinirken POL—DER'e karşılık POL—BİR denen göstermelik derneğin kapatılması kimseyi kandırmayacaktır.

Ama herşeye karşın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi her zamankinden büyük bir azim ve kararlılıkla sürdürülecek ve faşizm yenilgiye uğratılacaktır. Çünkü Türkiye'de demokrasi cephesi çok daha güçlüdür.

POL—DER'in kapatılmasına karşı çıkalım! Hükümeti faşizme taviz politikasından geriletelim!

Bedrettin Cömert Katledildi

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, Doçent Bedrettin Cömert'in faşist tedhiş örgütünce öldürülmesiyle ilgili olarak aşağıdaki demeci vermiştir:

Faşist terörün son kurbanı Doçent Bedrettin Cömert de, tek merkezden yönetildiği besbelli olan tedhiş örgütü tarafından alçakça katledildi. Bu cinayetler dalgası yoğunlaşarak süreceğe benzer. Faşist cephenin artık uzmanlaşmış katilleri, onları yönetenler, ne yapsalar yanlarında kalacağı güvenliği içinde her zamankinden daha cüretkârdırlar.

Hükümetin önündeki ikilem şudur : Hükümet, ya halka, ne kadar acı olursa olsun gerçekleri söyliyecek, Bugünedek niçin aciz kaldığının nedenlerini anlatacak, halkı, tüm demokratik güçlerin seferber olmaya çağıracak ve faşizmin karşısına olanca gücüyle dikilecektir; ya da halkın karşısına çıkamaz duruma düşecek ve iktidardan yuvarlanıp gidecektir.

Burada sosyalist harekete büyük sorumluluk düşüyor. Bu koşullarda, ne biçim alırsa alsın, fraksiyoncu tutum ve davranışlar faşist darbe komplocularının işini kolaylaştırmaktan öte sonuç vermez. Bugün franksiyonculuk anti-emperyalist ve anti-faşist davayı baltalamaktadır. Faşizmin yenilgisi sosyalist hareketin birliğinden geçer. Sorumlu devrimciler olarak bu birlik sorununa bir an önce çözüm getirmekle yükümlüyüz.

12 Temmuz 1978

«MDD» NASIL AŞILIR?

«İleri Demokrasi ve Türkiye» adlı kitabın bir çeşit dogmacılığa düştüğüne işaret ettik.

Bu söylediklerimizden partilerarası konferansları, bu konferansların yayınladıkları bildirileri önemsemediğimiz sonucu çıkarılmamalıdır. Bunlar elbette ki çok önemlidir, nasıl ki bu konferanslarda temsil edilme sorunu da önemliyse. Dünya devrimci işçi hareketinin nabzını elimizde tutmakla, onunla sıkı bağlar kurmakla yükümlüyüz. Çünkü Türkiye devrimi dünya devriminin bir parçasıdır, ve bu ülkede devrimci hareket «devrimci» sıfatına layık olabilmek için, sosyalist sistem ile, bu sistem ile bağlaşık ulusal kurtuluş devrimleri ile ve kapitalist ülkeler devrimci işçi hareketi ile dayanışma durumunda olmak zorundadır. Proleter enternasyonalizmi de bu gerçekten kaynaklanır.

DOGMACILIĞIN BİR ÇEŞİDİ

Ama bu başka şey, dünya ölçüsünde devrimci işçi hareketi içinde kimi durumlarda sapmalara kadar varan akımlar arasında, belli bir tarihsel anda, uzlaşmayı dile getiren ortak belgelerin metnine kayıtsız şartsız bağlılığı enternasyonalizmin birinci şartı saymak başka şeydir.

TSİP sözcüleri bu havada gözüküyorlar. Nitekim eleştiri konusu kitapta «TKP»'nin görüşleri çürütülürken 1968 Moskova Bildirisi hemen hemen tek kaynak olarak gösteriliyor ve uzun sayfalar boyunca ve bu belgeden aktarmalar yapılıyor.

Dedikleri özetle şu: Bildiride «ileri demokrasi»nin gelişmiş kapitalist ülkeler için önerildiği açık, oysa «İDD»'ciler bunu Türkiye için öneriyorlar .Onun için yanılıyorlar. Savın haklı da olsa, bununla yetinmek bir çeşit dogmatizm kısırlığına düşmektir.

Komünist ve İşçi partilerinin 1976 konferansında «Avrupa Komünizmi» denen sağ akımı temsil eden Batı Avrupa komünist partileri temsilcileri «proleter enternasyonalizmi» teriminin ortak bildiride yer almasına karşı çıktılar. Öteki partiler onlara uymak zorunda kaldı. Elbette hiç kimse, bu ortak belgeye dayanarak, «proleter enternasyonalizmi» yerine önerildiği ve kabul edildiği gibi «partilerarası işbirliği» sözcüklerinin kullanılmasını proleter enternasyonalizmi adına savunmaya kalkamaz. «Proleter enternasyonalizmi» bilimsel sosyalizmin en temel kavramlarındandır. Ve bir partiler arası konferans bildirisinde bu terime yer verilemezse, o belgeyi dokunulmaz saymak, onu eleştirmemek enternasyonalizme ters düşmek olur. Uluslararası devrimci işçi hareketi içinde sağ sapmaya bu açık tavizin yalnızca terimlerde kaldığını düşünmek de aşırı iyimserlik olur. Leninizmi açıkça reddetmeye kadar işi vardıran Pekincilerle yarışırcasına anti-Sovyetizmi propagandasının ağırlık merkezi yapan bir İspanyol Komünist partisi temsilcisinin imzası bir bildirinin altında yer alıyorsa, o bildiriye sahip çıkmadan önce satır satır (hatta satırlar arasını da) büyük dikkatle okumak gerekir. Aynı biçimde TSİP sözcülerinin de teslim ettikleri gibi Türkiye işçi sınıfını temsil etmeyen bir siyasi mülteci Türkiye işçi sınıfı adına aynı belgeyi imzalamışsa, belgede brçok doğru şeyler söylenmiş olsa da, onun bizi kayıtsız şartsız bağladığını ileri sürmek Türkiye işçi sınıfımıza, proleter devrimci hareketimize saygısızlık olur.

Eleştiri konusu kitapta doğrudan doğruya Milli Demokratik Devrim stratejisinin eleştirildiği paragraflar da var. «Milli Demokratik Devrim Nerede Geçerlidir» başlıklı paragrafta şöyle deniyor:

«Milli Demokratik Devrim —ki ulusal demokratik devrim de aynı anlama gelmektedir, sadece milli kelimesi Türkçeleştirilmiştir— ileri demokrasinin aksine geri ülkeler için öngörülmüş bir hedefi işaret etmektedir. Bir ülkede milli demokratik devrim hedefinin geçerli olabilmesi için o ülkenin herşeyden önce emperyalizmin sömürü ve tahakkümü altında olması gerekir. Bu sömürü ve tahakküm, o ülkenin tam veya yarı sömürge biçiminde olmasıyla tezahür edebileceği gibi, o ülkenin şeklen siyasi bağımsızlığına sahip olduğu halde tüm ilişkileri onu emperyalist sömürü ağına bağlıyor olabilir. Ancak tek başına, bu şart o ülke için geçerli olan hedefin milli demokratik devrim olacak tespitine yetmez. O ülkede ayrıca kapitalizmin bir hayli geri ve köklü bir burjuva demokratik dönüşümü gerektirecek ölçüde feodal kalıntıların etkin olması gerekir. Yani o ülkede yeni gelişmekte olan kapitalizmin temsilcileri, hem geçmişin temsilcisi feodallere karşı mücadele ederken, hem de milli bir iç pazar yaratılmasını engelleyerek kendilerinin palazlanmasının önüne geçen emperyalizmle savaş vermek zorudadırlar. Bu çeşitten ülkelerde emperyalizmle kapitalizm öncesi güçlerin temsilcileri kesin bir işbirliği içinde olduklarından, yeni gelişmekte olan burjuvaziye, bu şartlar altında tek yol kalmaktadır. Hem demokrat, hem de milli olmak». (Sayfa, 140-141)

Yazar bu söylediklerinin burjuvazinin tümü için geçerli olmadığını, burjuvazi için emperyalizmin müttefiki durumunda bir işbirlikçi kesimin bulunmasının kaçınılmaz olduğunu da belirtiyor. Ve çizilen bu Milli Demokratk Devrimin geçerli olabileceği toplum şemasını bugünün Türkiyesi ile kıyaslıyor, vardığı sonuç da şu:

«Türkiye artık yarı feodal bir ülke olmadığı gibi bugün Türkiye'de toplumsal etkinliğe sahip bir milli burjuvazi bulunmamaktadır. O halde milli demokratik devrim hedefi de Türkiye için geçerli değildir». (Sayfa, 144)

Yazarın dediğini özetlersek: Empryalizmin sömürü ve tahakkümü altında bir ülke. Bu ülkede feodaller etkin. Bunların karşısında devrime önderlik edecek güçte bir milli burjuvazi var. Ve ancak böyle bir ülkede milli burjuvazinin hem emperyalistleri, hem feodalleri alt ederek, bağımsızlık ve demokrasiyi gerçekleştirerek yapacağı devrime «Milli Demokratik Devrim» denebilir. Bu koşullar yoksa (ki Türkiye'de yoktur) Milli Demokratik Devrim hedefi o ülke için geçerli değildir.

★

İŞÇİ SINIFI NEREDE?

Bu çizilen tabloda çok önemli eksiklikler var: Devrime önderlik edebilecek bir burjuvazi olduğun göre ülkede kapitalizmin feodalleri alt edebilecek bir gelişme göstermiş olması, dolayısıyle işçi sınıfının tarih sahnesinde yerini almış olması gerekir.

İşçi sınıfı nerede? Burjuvazi devrim yaparken, hem emperyalizmin hem yerli kapitalistlerin çifte sömürüsüne uğrayan işçi sınıfının tarih sahnesinde yerini almış olması gerektir.

İşçi sınıfı nerede? Burjuvazi devrim yaparken, hem emperyalizmin hem yerli kapitalistlerin çifte sömürüsüne uğrayan işçi sınıfı ne yapıyor? Burjuvaziye «devrimin eti de senin kemiği de» deyip, kollarını kavuşturarak oturuyor mu? Yoksa dünyada zaferle sonuçlanmış tüm milli demokratik devrimlerde olduğu gibi devrim süreci içinde önderliği burjuvaziden koparıp almak ve devrime süreklilik kazandırmak için hegemonya uğruna mücadeleyi anti—emperyalist ve anti—feodal cephe saflarında da sürdürüyor mu? mu?

Köylülük nerede? Milli burjuvazi devrim yaparken, feodal boyunduruğu tüm ağırlığıyla taşıyan, işçiler gibi kendisi de çifte sömürü altında köylülük eli kolu bağlı oturuyor mu? Yoksa dünyada zaferle sonuçlanan tüm milli demokratik devrimlerde olduğu gibi köylülük de milli burjuvazinin solunda bir güç olarak devrime ağırlığını koyuyor, ve devrimi daha ilerilere götürmek için en tutarlı devrimci güç işçi sınıfı ile ittifaka mı yanaşıyor, yani köylülük de sınıf mücadelesini milli demokratik cephe saflarında da sürdürüyor mu?

Kent küçük burjuvazisi nerede? O da devrime ağırlığını koymak için milli demokratik blok içinde mücadele vermiyor mu?

Çağımızda iki başarılı Milli Demokratik devrimi ele alalım: Çin devrimi ve Vietnam devrimi. Bu iki devrimde, milli demokratik hedeflere yöneldiği aşamada olsun, sosyalist devrim aşamasında olsun işçi sınıfının ve onun partisinin önderliğinde gerçekleşti. İki toplumda da decrimde hegemonyasını kurabileck güçte bir milli burjuvazi yoktu, yani yazarın çizdiği şemaya uymuyordu her iki toplum. Ama her iki devrim de ilk aşamasında milli demokratik devrimdir. Devrimi gerçekleştirenler bunu böyle bildiler ve dünyaya böyle ilân ettiler. Ve bizim «İlke»ciler gibi, hiçbir akıldane onlara «sizin devriminiz milli demokratik nitelik taşıyamaz çünkü «MDD»yi yalnızca ulusal burjuvazi yapar» demeye kalkışmadı.

Yazarın yanılgısı eskiden TİP sözcülerinin yaptığı gibi 19'uncu yüzyıldan emperyalizm çağına adım atamaması, bu çağda dünyanın herhangi bir ülkesinde devrime önderlik edebilecek bir burjuvazinin var olabileceğini vehm etmesi, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini farkında olmadan milli burjuvazinin tekeline bırakması; tıpkı TİP polemikçilerinin eskiden dediği gibi «de-

mokratik devrimi burjuvazi yapar — sosyalist devrimi proletarya yapar» demeye getirmesi.

«Demokratik devrimi burjuvazi yapar» değil, yapardı. Geçen yüzyıllarda burjuvazi büyük kesimiyle milli nitelik taşırken, bu sınıf devrimci barutunu tüketmeden.

Ama bugün burjuvazi devrim mevrim yapmıyor. Milli demokratik devrimi gerçekleştirmek, ülkeyi tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke durumuna yükselterek toplumu sosyalist devrim aşamasına ulaştırmak ise önümüzdeki devrimci görev. Kim hangi sınıf buna ön ayak olacak? Toplumdaki tüm ulusal ve demokratik güçleri önderliği altında birleştirerek emperyalizm, işbirlikçi sermaye ve feodal unsurlara karşı savaşacak? Besbelliki işçi sınıfı. Toplumda en tutarlı en sonuna kadar devrimci güç.

Yazar, milli demokratik devrim hedefinin geçerli olabileceği, bugün dünyanın hiçbir ülkesinde mevcut olmayan toplum şemasını çizerken fazla ileri gittiğini sezmiş olacak ki arada yasak savmak için denk getirip şunu da söylüyor.

«Ne kadar az gelişmiş olursa olsun kapitalizmin bulunduğu bir ülkede işçi sınıfı olacaktır. Ve işçi sınıfının bulunduğu her ülkede kapitalizmin ne denli geri, üretici güçler ne ölçüde azgelişmiş olursa olsun, 1917 Büyük Ekim Devrimi'nden bu yana doğrudan sosyalizme yönelik imkanı çıkmıştır. Bu açıdan her ülkenin işçi sınıfı, siyasetini nihai kurtuluşa giden yolda, ama ülkesinin somut şartlarını hesaba katarak tespit etmek durumundadır. Bu siyasetin ana doğrultusu ise (...) emperyalizmin (...) ülkeden kovulmasıdır. Bu temel ilke ise, o ülkede emperyalizme karşı olan toplum kesimlerinin tümü ile anti — emperyalist mücadeleye seferber dilmesini şart koşar» (s. 141-142).

Ne kadar geri olursa olsun her ülkenin işçi sınıfının kendi bağımsız siyasetini ülkenin somut şartlarını hesaba katarak tespit etme durumunda olduğu, ve bu siyasetin anti—emperyalist mücadeleye öncelik vermesinin zorunlu olduğu elbette ki doğru. 1917'den bu yana, özellikle, İkinci Dünya Savaşından sonra bir emperyalist dünya sisteminin kurulmasından sonra ülkenin sosyalizme yönelmesi imkanının, yani milli demokratik devrimin belli başlı görevleri yerine getirildikten sonra toplumun sosyalist devrim aşamasına vardırılması imkanının doğduğu da bir gerçek.

Ama *doğrudan* sosyalizme yönelmek ile ne kastediliyor? Her halde devrimin ilk aşamasındaki görevleri atlayarak sosyalist kuruluşa geçilemez. Emperyalizm yenilmeden, ülkede işbirlikçi sermaye, büyük toprak mülkiyeti ve feodal unsurların etkinliğine son vermeden sosyalist kuruluşa geçilemeyeceği besbelli değil mi? Hem sosyalizme *doğrudan* yöneleceksin hem emperyalizm ve işbirlikçileri karşısında yer alan «toplum kesimlerini *tümüyle* anti—emperyalist mücadele için seferber» edeceksin. Hem yazarın daha aşağıda dediği gibi «ulusal burjuvazinin objektif olarak, devrimci ittifak içinde yeri» olacak!

«MDD» NASIL AŞILIR?

Besbelli bu sorunlar yazarın kafasında karma karışık. Çelişkilerden kendini kurtaramıyor. Hem, yasak savma kabilinden de olsa, bir önce dediklerini çürütürcesine işçi sınıfına anti — emperyalist ulusal devrimde önderlik rolünü yakıştırıyor, hem de az sonra «MDD» meselesi artık «aşılmıştır», «Milli demokratik devrim hedefinin günümüz Türkiyesi için gerekli olmadığı açıkça görülmüş ve bir kenara bırakılmıştır». (s. 144) diyor.

Milli demokratik devrim hedefi ancak bir şart la «aşılır»: Bu devrimi gerçekleştirmekle, Türkiye'nin siyasal, ekonomik, kültürel ve tüm alanlar da bağımsızlığını saklamakla, bu ülkenin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumuna son vermekle, köklü bir toprak reformu yaparak büyük toprak mülkiyetine son vermekle, feodal ilişkilerin kökünü kazımakla, tefeci bezirgan sömürüsüne son vermekle. Bunlar olmadan, Marksizmin aşamalı devrim tezini sindirememiz bazı aydınların laf ebeliği ile o hedef aşılmaz.

Yazarın, dolambaçlı dil ile de olsa, bilimsel sosyalizmin aşamalı devrim tezini reddeden tutumu, sonuç olarak ABD emperyalizmi vesayeti altında sosyalist kuruluş öneren TİP yönetiminin 1960 lardan beri süregelen tutumunda pek farklı değildir. Ama bugün TİP bile bir zamanlar «Bağımsız Türkiye» sloganını benimsiyenleri partiden çıkaran TİP bile, bugün kentlerin duvarlarını üzerinde bizim eski «Bağımsız Türkiye» sloganımız yazılı afişlerle donatıyor. Yalnızca bu bile, TSİP sözcülerine neyin «bir kenara bırakıldığı» konusunda bir fikir vermesi gerekir.

İlke'cilerin yanılgılarının temelinde Marksizmin aşamalı devrim kavramını sindirememeleri yatar dedik. Bu konuda Marx ve Engels'in 19. yüzyıl devrimlerine dair klasikleşmiş yazılarını, özellikle Lenin'in «İki Taktik»ini ve Ekim devriminin geçirdiği aşamalara dair Bolşeviklerin (özellikle Lenin ve Stalin'in) yazılarını dikkatle okumalarını öğütleriz.

Devrimin sürekliliğini savunmak, bugün Türkiye koşullarında Milli Demokratik Devrim ile Sosyalist Devrimin içiçe olduğunu, iki devrimin görevlerinin yer yer çakıştığını savunmak başka şeydir, devrimin aşamalardan geçerek gerçekleştiği gerçeğini reddetmek, Türkiye devriminin doğrudan doğruya sosyalizme varacağını iddia etmek başka şey.

Elbette ki devrim yolunda durmak olmaz. Milli demokratik devrimin belli başlı görevlerinin yerine getirilmesiyle sosyalizmin kentte ve köyde kurulması görevi karşımıza dikilir. Burada bir dinlenme molası vermeye kalktın mı, karşıdevrimci güçler mola vermeyeceğine göre, devrimin o ana kadar ki kazanımları tehlikeye düşer.

Öte yandan, devrimi ulusal hedefine ulaştırmak, ülkenin bağımsızlığını gerçekleştirmek demek, işbirlikçi sermayenin sömürü olanaklarını elinden almak, dışa bağımlı sanayi ve ticaretin millileştirilmesi, bu kesimin devlet sektörüne (sosyalist sektöre) katılması demektir. Bu da, örneğin bugün Türkiyenin imalat sanayiinde geniş ölçüde sosyalizmi kurmaktır. Tarımda da köklü bir toprak reformu ile büyük toprak mülkiyetinin köy emekçilerinin eliyle tasfiyesi, başlangıçta genel olarak kırsal bölgelerde küçük ve orta köylü mülkiyetini yaygın kılacaksa da, en bilinçli köy emekçileri daha başından kollektivizasyon öncüleri olarak yer yer örnek kollektif çiftlikleri kuracaklarına göre, bu alanda da sosyalizm doğrultusunda ilk adımlar atılmış olacaktır. Bu bakımdan milli demokratik devrim ile sosyalist devrimin çakıştığı durumlar olacaktır elbet. Ama önümüzdeki devrimci adımın sosyalist devrim olduğunu iddia eden bir parti kaçınılmaz olarak daha ilk günden «üretim araçlarının özel mülkiyetine son!» sloganını benimsemektedir. Hem kentte hem köyde. Böyle bir sloganın bu aşamada Türkiye gerçeklerine ters düştüğü açıktır.

Emperyalizmin sömürü alanı olan bir ülkede bir işçi sınıfı partisinin programında sosyalizm ancak nihai hedef olarak gösterilebilir. Böyle bir proğramın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine öncelik veren bir asgari proğram olması zorunludur. Nitekim bugün Türkiye'de sosyalizme sahip çıkan partilerin tümü, aralarındaki önemli tahlil farklarına rağmen, proğramlarında bağımsızlık ve demokrasi yolunda istemlere öncelik vermektedirler. Çünkü bugün kimse, ne denli teorik yanılgılar içinde olsa, gülünç duruma düşmeden asgari proğram kapsamına giren güncel devrimci görevleri atlayarak bir azami sosyalist proğram ile ortaya çıkamaz.

Ama gene de örneğin TİP proğramı genel çizgileri ile bir milli demokratik devrim proğramı olmasına karşın bu proğramın bir yerinde «Türkiye'de anti — emperyalist mücadele, esasında (...) ulusal düzeyde bir mücadeleyi değil, emperyalizm ile bütünleşmiş iç kapitalizmi de hedef alan sınıfsal düzeyde bir mücadeleyi içerir» denebiliyor. Ve Marksizmin aşamalı devrim tezi TİP'li yazarlarca resmen reddediliyor. (Bak: Çulhaoğlu'nun yazısı, Yurt ve Dünya, sayı 10, sayfa 21-34).

«Anti—emperyalist mücadele ulusal mücadeleyi içermez, emperyalizm ile birlikte iç kapitalizmi de hedef alan mücadeleyi içerir» demek, ve sınıf mücadelesini yalnızca kapitalizme karşı verilen mücadele olarak değerlendirmek, ulusal mücadelenin de ulusal demokratik sınıf ve zümrelerin işbirlikçi sınıf ve zümrelere karşı sınıf mücadelesi olduğunu görememek, «anti—emperyalist mücadele eşittir anti — kapitalist mücadele» denklemini ileri sürmektir. Bu da insanı bugün Türkiye toplumunda anti—emperyalist güçler yalnızca işçi sınıfından ibarettir sonucuna götürür. Bu, lafazan aydının, işçi sınıfının müttefiklerini, tarafsızlaştıracağı toplumsal güçleri bir kalemde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kucağına itmesinden başka şey değildir.

İttifaklara sırt çeviren, düşman saflarındaki yarıkları doğru taktiklerle uçurumlara çevirememeyen bir genel kurmayın savaşı daha başından kaybettiğini söylemeye gerek yok. Bu, Leninizm değildir. Bu, Marksizmin devrim stratejisiyle ilgili en ilkel bilgilerden yoksun lafazan aydının safsatasıdır.

TİP ideogogları programlarında böyle şeyler yazıyorlar, farkında olmadan ki programları sosyalist istemler içeren bir program değildir. Tutarlı olmak istiyorlarsa «iç kapitalizmin» tas-

fiyesini birinci hedef olarak ileri süren bir proğ ram kaleme alsınlar. «İktidara geçtiğimiz gün tüm üretim araçlarının özel mülkiyetine son vereceğiz» desinler. Bunu gülünç duruma düşmeden yapamayacaklarını belirttik. Onun için dolambaçlı laf ediyorlar ve çelişkilere düşüyorlar.

Çağımızda emperyalizmin sömürü ve tahakkümü altında bir ülkede anti— emperyalist mücadele milli mücadeledir. Ve işçi sınıfının tarihsel görevi bu mücadeleye önderlik etmek, eksiksiz tüm ulusal ve demokratik güçleri bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde seferber etmektir. Elbette ki bu mücadele sosyalizm yolunda bir mücadeledir de. Yani ülkede bağımsızlığın ve demokrasinin gerçekleşmesiyle toplum sosyalizm doğrultusunda yol almış olacak ve sosyalist kuruluş aşamasına varacaktır.

★

TSİP sözcülerini dile getiren bir kitabı eleştirirken TİP programından söz etmemiz konunun dışına çıkmak değildir. Çünkü bu bakımdan TSIP görüşü ile TİP görüşü arasında ortak birçok noktalar var. Şimdi ikisi de «TKP» programına saldırıyorlar. Hedef yalnızca bu acaip program değildir. Hedef yalnızca tırnak içinde «TKP» değil. Programın yazarı İ. Bilen yarım yüzyılı aşkın bir tarihi olan hakiki TKP'yi temsil ettiği iddiasındadır. Ürün dergisi «Türkiye İşçi Sınıfı Tarihinden Sayfalar» başlığı altında İ. Bilen'in biografisini yayınlıyor. Neredeyse «Buffalo Bill'in Serüvenleri» kadar ilginç. Burada TİP ve TSİP yazarlarının hedefi hareketimizin tarihidir de. İ. Bilen'in o tarihi temsil etmediğini pek iyi bildikleri halde. TSİP de, TİP de proleter devrimci geçmişimizi reddederler. İ. Bilen'in «TKP» programı diye pazara sürdüğü yazı, onlar için büyük fırsat. Çullanmışlar program denen yazıya. Didik didik ediyorlar. İler tutar yanını bırakmıyorlar. İ. Bilen öyle açıklar vermiş ki işleri kolay. Amaçları bu yoldan altmış yıllık proleter devrimci hareketin stratejisine tümüyle kara çalmak. Denk getirip «MDD» tezlerini de bu arada sözde çürütecekler.

İddialarının belli başlı iki dayanağı var: Tarihinde bir toprak reformu görmemiş bu ülkede, yirminci yüzyılın son çeyreğinde hala doğusunda köylerin köylüleriyle birlikte ağa mülkü olabildiği bu ülkede, feodal ilişkilerin en gelişmiş bögelerde bile türlü biçimde varlığını sürdürebildiği, yüksek tarım gelirlerinin bir türlü vergilendirilemediği, şeyh sakalı öpülerek seçim kazanılan bu ülkede, feodal ilişkileri yok saymak bu dayanaklardan biri; öteki de Türkiye'de burjuvazinin emperyalist tekeller ile boyamak ve çıkar çatışması durumunda olan dolayısı ile egemen güç işbirlikçi burjuvazinin dışında ele alınması gereken bir milli kolunun olduğu gerçeğinin inkarı.

Eleştirilen kitapta Milli Demokratik Devrim hedefinin Türkiye için geçerli olmadığını kanıtlamak için Türkiye'nin (yarı feodal) bir ülke olmadığı ileri sürülüyor. «Hatta bugün kapitalizmin gelişmiş olduğu seviyede, mevzii bazı yerler dışında, Türkiye hemen tamamiyle feodal artıklarından temizlenmiştir» deniyor. (sayfa 145)

TÜRKİYE YARI FEODAL ÜLKE DEĞİLDİR AMA

Türkiye bugün gerçekten «yarı feodal» bir ülke değildir. Bunu pekinciler hala iddia ediyorlarsa bu, şablonculuklarından ötürüdür. 1930'larda Mao Tse-Tung Çin için Milli Demokratik Devrim önerirken Çin'i yarı feodal olarak nitelendirmişti (ki öyleydi), bunlar da aynı şeyi Türkiye'ye yakıştırıyorlar. 1930'lar, 1940'lar Çin'i ile karşılaştırıldığında Türkiye'nin kapitalist gelişmede çok büyük mesafeler aştığı besbelli.

Türkiye'yi «yarı feodal» olarak nitelendirmek yanlıştır. Çünkü «yarı» bir oran ifade eder. Oysa Türkiye'de egemen olan kapitalist ilişkilerdir. Hem kentte, hem köyde. Ama gene de Türkiye'nin düzeni feodal ilişkileri halâ barındıran bağımlı kapitalizm düzenidir. «Türkiye hemen tamamıyla feodal artıklardan temizlenmiştir» demek ve oranı ne olursa olsun, tüm toplum organizmasını saran feodal ilişkiler mikrobunu önemsiz saymak ve bunların tasfiyesi için «sosyalizm» adına bir devrimci mücadeleye karşı çıkmak kesinlikle yanlıştır.

Kitapta şöyle deniyor: «Bugün gerek ekonomik, gerek sosyal yapı içindeki kapitalizm-öncesi ilişkilerin etkinlikleri çok azdır. Üst yapı kategorilerinde kapitalizm öncesini bir ölçüde yaşıyabilecek alan bulması, hem emperyalizme bağımlı kapitalizm tarafından da benimsenip karşı çıkılmaması, hemde üst yapının bazı kategorilerinin geçmişin ağır mirasından kurtulması için uzun bir süreye ihtiyaç göstermesi nedeniyledir. Ve bu olgu da, daha çok faşizmin güçlenmesi için elverişli bir ortam yaratmaktadır» (sayfa 145).

Yani kapitalizm-öncesi ilişkiler emperyalizme bağımlı kapitalizm tarafından benimsendiği halde, bu ilişkiler uzun zaman varlıklarını sürdürme direncine sahip bulundukları, faşizmin güçlenmesi için elverişli bir ortam yarattıkları halde bunlar önemsiz şeyler!

İşbirlikçi sermayenin dolayısıyla emperyalizmin benimsediği, dayanak saydığı, ittifak kurduğu faşizmi üreten gericiliğin kaynağı feodal ilişkilerdir söz konusu olan, ama bunlar emperyalizmin «benimsemesine» karşın, emperyalizmin sömürü alanı olan bir ülkede bir devrimci müdahalede olmadan kendiliğinden temizlenivermiş! Ve bundan ötürü de «bugün Türkiye'de yaşayan herkes demokrasi mücadelesinin anti-feodal özü olmadığını» çok iyi kavrıyormuş ve «egemen ittifak içinde 'ağa'nın rolü hemen hiç mertebesinde» (sayfa 161) olduğunu biliyormuş! Yazarın çelişkilere düştüğü açık.

(Devam Edecek)

TERİMLER - KAVRAMLAR

DOGMATİZM

Dogma Yunanca bir sözcüktür, Osmanlıcası «nas» öz türkçesi ise «inak»tır.

Dogma her türlü inceleme ve eleştirinin dışında ve üstünde tutulan değişmez olduğu varsayılıp gözü kapalı inanılan düşünce ya da kavramdır.

Doğmatizm, yani inakçılık, felsefede ve bilimde değiştirilemez sayılan bir takım kavram ve formüllere dayanan bir düşünüş biçimidir. Doğmatizm zamanın ve yerin özgül koşullarını dikkate almamak, gerçeğin somut olması ilkesinden habersiz olmak, bilgiyi deneyin sınavından dan geçirmemek demektir.

Dogmatizmin kaynağı, dinsel inançtır. Yüzyıllar boyu dinin dogmaları her türlü eleştirinin üstünde, tartışma götürmez tutulmuş, bütün inananlar için kutsal sayılmıştır. Dinde olduğu gibi Ortaçağ bilim ve felsefesinde de ulların ve otoritelerin (Yetkelerin) ileri sürdüğü düşünceler, başkaca bir kanıt aranmaksızın, incelenmeden eleştirilmeden birer bilgi olarak kabul edilmiştir. Örneğin Ortaçağ Hıristiyan kültüründe herhangi bir kuralın gerçekliğinin tek kanıtı, bunun Aristoteles (Aristo) adındaki Yunan düşünürü tarafından söylenmiş olması idi. Aristoteles'de varsa doğrudur yoksa yanlıştır anlayışı.

Dogmatizm, temelde skolastik bir anlayıştır. Gelişme ve değişmeyi yadsıyan tüm metafizik öğretiler dogmatiktirler. Dogmatik kişi, bir takım kalıplara, deney dışında kalan dogmalara saplanır kalır. Bu yüzden dogmacılığın zorunlu sonucu zorbalıktır. Yüzyıllar boyu deneylerle tanıtlanamıyan kurallar engizisyon işkenceleriyle kanıtlanmaya çalışılmış ve Hıristiyanlık dünyası koskoca karanlık bir Ortaçağ yaşamıştır.

Zamanımızda dogmacılık diyalektiğin inkârıdır. Dünyanın değişirliğini ve gelişmeyi kabul etmeyen bir anlayıştır. Dogmatik bir öğreti olan burjuva sosyo[illegible]karşıt olarak, diyalektik materyalizm [illegible]gelişmesini gerçeğin devrimci bir biçi[illegible]değiştirmesini öğretir. Ancak doğanın [illegible]gelişmesinde dolayısıyla değişmesin[illegible]da hangi etmenlerin daha ağır basac[illegible]hangi yeni etmenlerin ortaya çıkacağı ve [illegible]rum ve koşulların hangi yeni yor[illegible]me yöntemlerini gerektireceği önc[illegible]le ve tüm ayrıntılarıyla bilinemez. her yeni durum ve koşula uygun yor[illegible]mek ve yaratıcı bir tutumla uygulam[illegible]mek gerekir.

İşçi sınıfı hareketinde dogmatizm liğe yani bir çeşit yobazlığa, yaratıcı n[illegible]min inkârına, öznelciliğe (sübjektivizme) v[illegible]runlu olarak pratik yaşam ile bağların kopma götürür. Dogmacılar, ayrı ayrı sosyalist ülkelerde ve dünya işçi sınıfı hareketinde yer alan, ayrı ayrı özellikler gösteren türlü süreçleri tahlil edecekleri yerde, bunlara doğru yorumlar getirip bu doğru yorumların ışığında, gene kendi koşullarının doğru tahlili ile en doğru yöntemlere varacakları yerde Marx, Engels, Lenin'in sözlerini birer kalıp (şablon) olarak ileri sürerler. Bu sözleri içeriklerinden ayırırlar, hangi durumda ve ne zaman, neye karşı ve ne amaçla söylendiklerini araştırmazlar, bu yüzden de yanlış yorumlara varırlar.

Kısacası diyalektik düşünme yöntemini her şeye olduğu gibi ustaların savlarından sonuçlar ve pratik uygulamalar çıkarma işlemine de uygulamak gerekir. Diyalektiği elden bıraktın mı

dogmacılığa ve skolastiğe saplanırsın. Oysa biliyoruz; marksizm bir dogma değildir, bir eylem kılavuzudur. Eylemden yani somut pratikten kopuk somut gerçeğe dayanmayan doğru bilim ve doğru teori olamaz. Dogmacılar ise, marksizmi canlı yaratıcı bir teori olarak değil de her zaman ve her durumda geçerli olmak üzere konmuş, değişmez kurallar yığını olarak değerlendirirler. Engels ve Marx, her zaman, «değişmeyen tek şey, her şeyin değiştiği, her şeyin durmadan yenilendiğidir» dediler. Ancak bu değişme olgusunu bir eskimenin, bir modası geçmenin zorunlu sonucu biçiminde anlamamak gerekir. Marksizmin artık modası geçmiş bir teori olduğunu ileri süren burjuva ideologlarının olaya bakışı ayrıdır. Bir kuralın, bir yöntemin yetersizliği, elverişsizliği, uygulanacağı duruma tam uygun olmayışı, ancak o kuralı ve yöntemi zorunlu kılan koşulların değişmesi halinde kendini hissettirir. İşte diyalektiğin uygulama noktası burasıdır. Tüm teori hazinesi ve deneylerden alınan dersler doğru bir yorumla kaynaştırılarak çözüme varılacaktır. Marksizmin yaratıcılığı budur.

Örneğin günümüzde emperyalizmin aldığı boyutlar, eline geçirdiği muazzam siyasal, ekonomik, kültürel vb. maddi ve manevi olanaklar karşısında elbette ki dünya işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleri de her ayrı duruma uygun özgül yöntemler yaratmak zorundadırlar, devrimci teori ve pratiğin ışığında.

ŞABLONCULUK da bir anlamda bir dogmatizmdir. Yani daha önce kendi somut koşullarına göre uyguladığı mücadele yöntemleri ile başarıya ulaşmış hareketlerin merkezlerini, bu kez tüm bir sistem olarak, her konuda yanılmaz kabul edip marksist eleştirinin üstünde tutmak, bu merkezlerin gözü kapalı papağanlığını yapmak bir anlamda kendi ülkesinin ve halkının sorunlarının yorumunu o merkeze bırakıp hazıra konmak demektir. Buda yaratıcılıktan kopmak kısırlığa düşmek olur.

Son zamanlarda bir başka şablonculuk örneği daha görüyoruz: Uluslararası komünist ve işçi partilerinin bir uzlaşmayı, bir asgari müşterekleri dile getiren ortak bildirilerini her durum ve koşula uyar sayma, ve bunların bir tek virgülünü değiştirmeyi dahi enternasyonalizme ihanet olarak damgalama tutumu. Bu da yanlıştır. Her ülkenin devrimcileri kendi ülkelerinin özel koşullarını göz önünde bulundurarak, yaratıcı bir tutumla kendi devrimci hareketleri için doğru çizgiyi doğru strateji ve taktikleri saptamakla yükümlüdürler.

HAVANA GENÇLİK FESTİVALİ'NİN HATIRLATTIĞI

1951 III. Dünya Gençlik Festivalinden Anılar

Ancak elli yaşını bulanlar anımsar, dünya üzerinde, özellikle tüm Avrupa kıtası üzerinde esen o menfur faşizm kasırgasını. Hitler ve Mussolini orduları Avrupa ve Afrika'nın el atmadık köşesini bırakmamışlar, girdikleri her yeri kadın, çocuk, yaşlı demeden tüm insanlarıyla birlikte yakıp yıkmışlardı. Tarihte eşi görülmedik, kapkara, yapışkan bir müsibet çökmüştü dünyanın üzerine. II. Dünya Savaşı'nın o ünlü heyula tanklarının homurtularına karışan faşizmi ayak sesleri ülkemizde de duyulurdu, sanki yanıbaşımızda imişcesine. Bizde de faşizmin «başarılarına» alkış tutanlar pek çoktu. Bir ara tek Parti hükümeti Alman zaferini bir olup bitti saydı ve ona göre önlemleri almaya başladı. Varlık vergisi gibi. Aşkale toplama kampları gibi.

Hitler'in dünyanın tek sosyalist ülkesinin hakkından geleceğini uman Batı kapitalistlerinin hesapları boşa çıktı. 1942 Stalingrad savunmasında savaşın kaderi değişti. Avrupa'nın tüm doğuşunu faşist ordularından temizleyen Kızıl Ordu birlikleri 1945 Mayısında Berlin'e ulaştılar, müttefik orduları ile birleştiler. Almanlar ve öteki ortakları teslim oldular. Dünya işçi sınıfı hareketinin kalesi olan Sovyetler Birliği, sistem olarak toplum düzeni olarak bu büyük ve çetin sına

vı başarıyla vermişti.

Savaş, barışın önemini daha bir derinden, daha bir somut biçimde tanıtlamıştı insanlara. Savaş sonunda tüm dünya halklarını kucaklayacak, barışı korumakla görevli bir çok örgütsel girişimler gerçekleştirildi. Savaşın en büyük yükünü taşımış, 20 milyondan fazla en bilinçli, en yiğit evladını yitirmiş olan Sovyetler Birliği bu barış kampanyasında başı çekiyordu. Bu arada Dünya Gençlik Festivalleri düzenlenmeye başlandı (1947). Bu festivaller her iki yılda bir, bir başka ülkede yapılıyordu.

Beri yandan Kore'de savaş başlamış, Türkiye'de iktidara gelen Demokratik Parti hükümeti daha ayağının tozuyla, Meclise danışmaya dahi gerek görmeden Amerika'nın isteği üzerine Kore'ye asker sevketmişti bile (1950). Soğuk savaş bütün hızıyla hüküm sürmeye başlamıştı.

Bu yüzden 4-19 Ağustos 1951 III. Dünya Gençlik Festivali aynı zamanda Barış Festivali olarak özel bir önem taşır.

Türkiye devrimci işçi sınıfı hareketinin paralelinde çalışan Paris'deki İleri Jön Türkler bu festivale örgüt olarak katılmışlardı. Türkiye hareketi ayrıca Türkiye'den iki genç temsilciyi de Berlin'e gönderebilmişti. Adından başka demokrasi ile hiç bir ilintisi olmayan Demokrat Parti hükümetinin böyle bir katılmayı bağışlamıyacağını belirtmek bile fazla.

Festivalden aylarca önce hummalı, coşkulu bir hazırlık başlamıştı. Yukarıda özetlemeye çalıştığımız ortamda, faşizmden yeni temizlenmiş, ama savaşın işkence ve cinayetlerinin, zorbalığın yabancı işgalcinin acı anılarını henüz çok taze olduğu bir dünyada Güney Amerika'sından Alaskasına, Afrikasından Çin ve Japonya'sına kadar tüm ülkelerin gençleri akın akın Berlin'e geliyorlardı, trenleri salkım salkım doldurarak. O zamanlar Sovyet bölgesinde bulunan Berlin'e varışları engellemek için öteki müttefikler (Fransa, İngiltere ve özellikle Amerika) ellerinden geleni yaptılar. Kendi işgal bölgelerinde trenleri durdurdular, gençleri indirdiler enterne ettiler. Yolları kestiler. Gene de binlerce yüzbinlerce genç emperyalist savaşa karşı nefretlerini, barış ve özgürlük özlemlerini hep birlikte tek bir yürek gibi haykırmak üzere Berlin'e ulaşmanın yolunu buldular, sınırları yaya aşarak.

Berlin'de onbeş gün tam bir bayram sevinci yaşandı. Sergiler, gösteriler, geceler, seminerler, ileriye dönük ilke toplantıları düzenlendi. Nazım Hikmet onur konuğuydu festivalin. Ayakları yer görmedi, omuzlardan düşmedi desek yeridir. Tam bir enternasyonalist kardeşleşmeyi, göz yaşartıcı bir coşkuyu ülkelerine taşıdılar dünyanın dört bir yanından gelen bu gençler, daha güzel günlerin geleceğine olan inançları, karşılıklı sevgi ve saygı karşılıklı güven içinde insanca, sömürüsüz, mutlu ve kardeşçesine yaşama özlemleri daha bir bilenmiş olarak! O zamanlar sosyalist dünya kamplara bölünmemiş, her bir yörede birbirinin kuyusunu kazan binbir fraksiyon türememişti.

Bu yıl Gençlik Festivali Küba'da yapılıyor. Umarız ki bu festival dünya ilerici ve devrimci güçlerinin emperyalizme, faşizme karşı ve anti—kapitalist mücadelenin başarısının birinci koşulu olan sosyalist kampta birlik ve dayanışmanın sağlanmasına katkıda bulunsun!

Ve umarız ki Küba devrimcilerinin bugün Afrika'da gösterdikleri aktif enternasyonalizm örneği Küba toprağına ayak basan çeşitli ülkelerden gelme gençler için bir esin kaynağı olsun. Ve her ülkenin genç devrimcileri kendi koşullarının emrettiği enternasyonalist görevleri (ki bunların başında kendi ülkende devrim için çalışmak gelir) bundan böyle daha büyük bir bilinç ve daha büyük bir coşku ile yerine getirsinler.

S. B.

Bağımsız Türkiye

2. CİLT

27 - 52. SAYILAR ÇIKIYOR

●

1. CİLT

1 - 26. SAYILAR 100 LİRA

●

İsteme Adresi: Ticarethane Sk. 12/7-A Sultanahmet - İST.

VİETNAM-ÇİN

Büyük Devlet şövenizmi mi?

Uzun yıllar süren savaşın bunca can ve mal kaybına uğramış olan 40 milyonluk Vietnam, 800 milyonluk Çin için bir tehlike olabilir mi?

Güneydoğu Asya'da Çinli azınlık, mutlu azınlık Çinliler bu bölgedeki ülkelere uzun yıllardan beri yerleşmişler ve genellikle becerikli tacirler olduklarından ticareti ve sanayinin birçok alanlarını ellerine geçirmişlerdir. Bu ülkelerdeki Çin burjuvazisi Çin devrimi boyunca genellikle karşı devrimden yana olmuşlardır. Bu da doğaldır. Burjuvazinin Çin kıtasında sosyalizme yönelik bir devrimi desteklemesi beklenemezdi.

Çin burjuvazisi yalnızca Çin kıtasında değil sömürücü bir sınıf olarak varlığını sürdürdüğü Güney Asya ülkelerinde de devrime karşı olmuştur. Elbetteki bu söylediklerimiz burjuvazi için geçerlidir, yoksa bu ülkelerdeki Çin asıllı emekçiler yığınlar halinde devrimden yana olmuşlar ve yerli halk ile emperyalizme karşı omuz omuza çarpışmışlardır. Giderek Malezya'da anti emperyalist hareketin dayandığı yığınlar içinde Çinliler büyük çoğunluktaydı.

Vietnam'daki son gelişmeleri, özellikle bu ülkenin Çin ile sürtüşmesini anlıyabilmek için Vietnam'daki devrimin yıktığı sömürü düzeninin başlıca dayanaklarından biri olan Çin asıllı burjuvazinin sosyalist kuruluş aşamasına geçmiş olan bu ülkede açıkça karşı devrimci bir tutum içinde olduğunu gözönünde tutmak gerekir. Bir paradoks gibi görünecek ama Çin hükmeti sömürü alanları sosyalizasyonun kapsamına girmiş olan Çin burjuvazisini Vietnam devrimci iktidarına karşı desteklemektedir.

Yakın bir geçmişe kadar böyle birşeye şaşılırdı. Bugün şaşılmıyor. Çin hükümeti bugün artık dış politikası emperyalizmin bir yedek gücü durumuna düşmüştür. Çin hemen hemen bütün dünyada ulusal kurtuluş hareketlerine, sosyalist rejimlere karşı çıkıyor. Bu durumda Vietnam'ın devrimci iktidarına karşı çıkması artık bizi şaşırtmıyor.

Dünyadaki ulusal kurtuluş hareketlerinin, özellikle Güney-Asya'daki anti-emperyalist savaşları yakından izlemiş olan ünlü gazeteci Wilfred Burchett'in «Afrique-Asie» dergisinin 165'inci sayısında bu konu ile ilgili bir yazısı var. Yazıda özetle şöyle deniyor: «İki ülke arasındaki eski dostluk yüzünden ya da Çin'in nüfusu Vietnam'ınkinin yirmi katıdır diye, Vietnam makamlarının Çin asıllı vatandaşları sosyalizasyon, millileştirme ya da toprak reformu dışında tutacakları mı bekleniyordu?

Eski dostluklardan söz etmişken, hatırlatalım ki Vietnam tam bin yıl Çin işgali altında tutulmuş ve elli kez bu ülke Çin istilasına uğramıştır. Biz Çin devriminden sonra tarihe atıfta bulunarak istemler ileriye sürme yönteminin artık terkedildiğini sanıyorduk.

27 Mayıs tarihli bildirisinde Vietnam Hükümeti, Vietnam'daki Çinlilerin kitle halinde ülkeden ayrılmalarını Çin propagandasına bağlıyordu. Bu Pekin kaynaklı propaganda Kamboçya ile Vietnam arasındaki sürtüşme daha da vahim durumlara varacağını, Çin'in işe karışacağını ve Vietnam ile Çin arasında savaşın kaçınılmaz olduğunu iddia ediyordu. Bu koşullarda Çin asıllı Vietnam sakinlerine biran önce ülkeyi terketmelerinin en akıllıca davranış olduğu söyleniyordu. Eğer bu doğruysa, bu tıpkı bundan 22 yıl önce Kuzey'deki katoliklerin kitle halinde Güney Vietnam'a kaçmaları için kışkırtmalarda bulunan CIA operasyonuna benzemektedir.

Endişe verici ve açıklanması olanaksız başka olaylar da var. Pnom Penh rejiminin aldığı Pekin tarafından desteklenen baskı önlemleri sonucu onbinin üstüde Çin asıllı Kamboçyalı Vietnam'a kaçmak zorunda kalmışlardır. Ama Çin bu duruma hiçbir yorum getirmedi. Bu iki ayrı tutum nedendir? Ve niçin Çin asıllı Vietnam vatandaşları, hatta Çin pasaportu taşıyanlar bile yasalar gereğince sınır kapılarından ülke dışına çıkacaklarına gizli yollardan kaçmaya teşvik ediliyorlar? Bu, Çin'in sık sık mahkûm ettiği 'Büyük Devlet Şovenizmi' nin bir belirtisi değil mi?»